

Return to Love

Karnsaii เขียน
kanapy ภาพ

Return to Love

Karnsaii เขียน

ผลงานลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตราฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2323-5

ภาพปก

kanapy

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบิซิท จำกัด) แจ่มไส พับลิชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนเจริญดุณย์วงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศไทย

บิซิท ออมรินทร์ บุ๊ค เร็นเทอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จันทน์อุ戎

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

เวลาคนเรากำลังมีความรัก ก็ไม่มีใครคิดหรือภาระมันจะไม่ใช่ จนกระทั่ง
ถึงวันใดวันหนึ่งที่ต้องแยกจากกันนั้นล่ะ แต่จะมีสักกี่ครู่ที่ต้องให้อกเลิกกันทั้งสองฝ่ายแล้ว
ก็ยังสามารถหานกลับมาไว้...และภายเป็นความผูกพันที่ไม่อาจตัดขาดได้ตลอดไป

สิ่งที่ตัวละครในเรื่องนี้เผชิญอยู่ก็เป็นสถานการณ์คล้ายๆ กัน แต่มันจะลงเอย
อย่างสวยงามไม่ได้เลยหากคนใดคนหนึ่งไม่ยินดีที่จะหานกลับไปในความรักนั้นอีก
สุดท้ายแล้ว Love จะได้ Return จริงๆ หรือเปล่า ก็ให้ความรักทำนายกัน~

ด้วยรูมทริจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

#Re2Love • 1

[หากูปวดเมื่อยใจเรียนก็หายน้ำมันห้ามเติมน้ำครูให้หากูแก่ใจสารพัด...] เสียงเพลงทำนองฟังสนุกที่เปิดวนซ้ำไปซ้ำมาหลายรอบทำให้ปลายนิ้วเรียบของร่างสูงโปรดงร้าวเสียบอร์ดบับเบิลจังหวะไปตามเสียงเพลงด้วยให้หลังทั้งสองข้างยับขึ้นลงตามความมันเจ้าของความคิดลื้นไหลที่กำลังถูกถ่ายทอดออกมายเป็นตัวอักษรเนื้อความสละสละชีวิตภาษาอูบันหน้าจอโน๊ตบุ๊กโดยมีเจ้าของนามปากกาชื่อ 'ลีลาวดี' นั่งพิจารณาอย่างพอใจ

'พูดมิ' เจ้าของนามปากกานวนนัยระหว่างผ่านนั้นละเมี้ยจากเดียบอร์ดมาจับค้างตัวเอง สายตาจดจ่ออยู่กับบทอศจรรย์ของนวนิยายอีโรติกที่ตัวเองแต่งขึ้นมา ดาวตาคุกกลมโตภาคางสาขตาก้านตันฉบับตรงหน้าเพื่อหาคำพิเศษแล้วจึงกดเซฟ ขณะที่ให้หลังทั้งสองข้างยังคงขยับตามจังหวะเพลงที่เปิดวนซ้ำไปซ้ำมา รวมกับเล่นสนุกเป็นเด็กๆ

"หากู หากู..."

คราวนี้พูดมิเปล่งเสียงร้องออกมากพร้อมกับโยกศีรษะไปด้วย ทำไว้ทำมา ก็นึกขำตัวเองที่อยู่ในปูนนี้แต่ยังมีกิริยาแบบเด็กๆ ปกติแล้วชายหนุ่มไม่ใช่คนที่พึงเพลงสักเท่าไหร่ เรียกได้ว่าเพลงยังๆ ดังๆ ของยุคสมัยนี้นั้นเขาตามไม่ทันหรอก แต่ซึ่งห้ามปีให้หลังมานี้เหละ เขากลับเปลี่ยนเป็นคนละคน นั่นเพราะมีชีวิตน้อบๆ ที่ต้องดูแล

พูดมิอยู่ให้กับภาพเด็กน้อยเปล้มแดงในกรอบรูปที่ตั้งอยู่บนโต๊ะทำงาน

ใบหน้าเล็กๆ นั่นถูกดัดแปลงเขามาเต็มๆ ไม่ว่าจะเป็นคิ้ว คาง จมูก ริมฝีปาก ยกเว้นก็แต่ดวงตาที่ได้มาจากมารดาอยู่อย่างเดียว นั่นเลยเป็นสิ่งเดียวที่ภรรยาเขาคุยโมเมื่อได้ว่าลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของเรามีความคล้ายคลึงกับเธอ อยู่บ้าง

"อื้ะ"

มัวแต่หลงรู้ลูกชายตัวเองจนผลของการนี้วนเป็นพิมพ์กิดตัวอักษร ค้างเสียหายเป็นพีด ร่างสูงไปร่ำสายหัวให้กับอาการหลงลูกที่นับวันจะรุนแรงมากขึ้นจนอ่อนใจ

"หาดู หาดู..."

เนื้อเพลงท่อนเดิมกลับมาอีกครั้ง ไม่ว่าจะกี่รอบต่อ กีรอบเขาก็จำแม่นได้ด้อย่างขึ้นใจ เขายังคงร้อง "ไม่รู้ด้วยซ้ำเหล่านี้มันมีที่มาอย่างไร แต่บังเอญ ว่ามารดาเขาเคยรักของเพลงนี้กล่อมลูกชายเขาจนหลับปุ๊บ" นับตั้งแต่นั้นมา 'พิกเล็ต' ลูกชายตัวน้อยของเขายังในวันวานซึ่งบัดนี้พุ่งยื่นออกตามความรักความเอาใจใส่ของทุกคนในบ้านทีดีเพลงนี้ไปโดยปริยาย หากคืนไหนไม่ได้ร้องกล่อมก่อนนอนเป็นต้องโยเบนเข้าปวดหัว และไม่ต้องเดาว่าฟื้อร่องอย่างเขาจะหลงเข้าหมูนั่นขนาดไหน

เข้า ไม่อยากจะเชื่อว่าเขายังคงลายเป็นคนแก่หลังเด็กตอนอายุสามสิบเก้าปีสิบ

พูดถูกด้วยสายตาหวานแล้วคลึงขึ้นไปมาเป็นการฝ่อนคลาย เพราะการจ้องหน้าจอดำรงนานๆ ทำให้เขาตาพร่ามัว สายมุมากขึ้นอะไรๆ มันก็ร่วงโรยไปตามวัย ติดแล้วก็นึกขำว่าตอนที่พิกเล็ตเรียนจบ ไม่รู้ว่าเขายังมีแรงไปงานรับปริญญาลูกชายรีบปล่า ไม่อยากนึกถึงสภาพตัวเองที่ถือไม้เท้ายกแย้ยกยั้นไปงานนี้ให้ลูกชายได้อ่าย

มีลูกตอนแก่นี้มันลำบากใจจริงวุ้ย

คิดดูสิ เวลานี้เพื่อนร่วຍเดียวกันลูกโตจนเข้ามหาวิทยาลัยกันบ้างแล้ว และบางคนก็มีหลานอุ่มกันไปแล้ว ขณะที่เขายังเจริญเติบโตเรื่องอนาคตอย่างสามสิบห้ากับรุ่นน้อง គรมันจะไปคิดว่าตัวเองน้ำยาดี นีกว่าชาตินี้คงไม่มี

บุญวานามีลูกเป็นของตัวเอง ได้แต่ยังหลานฝาแฝดลูกของน้องสาวมาชุมเล่น แต่สุดท้ายบุญก็หล่นทับเมื่อเข้าทำรุนแรงของสาวคนนั้นท้อง

จะว่าโชคชะตาเล่นตลกก็เป็นได้ เพราะครั้งแรกที่รู้จากปากภารรยาคืนหนึ่งว่าเธอห้องมากก็มีไปเมื่อันกัน นึกถึงคำพูดของเพื่อนๆ ที่เรยว่าชาตินี้ขาดคงด้วยเป็นโสดจนตาย พุฒิก็คิดว่าตัวเองคงรักษาไว้ต่อไปปะจะแล้วถ้าไม่ใช่ว่างงานเสียงรุนแรงนี้เขาจะฟ้าดและก่อชราส์จนมาหัวร้านแล้วตั้นขึ้นมาบนเตียงกับรุนแรงนอง

'ดาววน' เป็นรุนแรงคงที่เคยเห็นหน้าค่าตากันมาตั้งแต่สมัยเรียนนิสัยของเธอ naïve รักใคร่รักเพื่อนในครอบครองตัวเป็นโสดมาติดๆ กับเนยนี่แหล่ะ สงสัยว่าพระพรหมท่านจะเห็นใจคนโสดถึงทำผิดสักให้รักกันรู้ว่าข้ามคืนเรียกวิ่งกระซิ่ง อะจะกินไฟแนนซ์ก่อนจะรู้ว่ามันมีเจ้าของนามปากกาลีลาวดีซึ่งได้ดังจาก การเขียนนิยายที่ญี่ปุ่นด้วยบทอศจรรย์สุดละมุนจนเป็นที่โด่งดังจะเป็นเคยเสียตังค์รักตอนอยุ่สามสิบห้าปี

นั้นล่ะถึงทำให้ชีวิตชายโสดซึ่งใช้ชีวิตหลังเดือนจบเป็นพนักงานออฟฟิศในตำแหน่งกองบรรณาธิการนิตยสารท่องเที่ยวในตอนนั้นกล้ายืนคนมีครอบครัว แต่ชีวิตครอบครัวอันสมบูรณ์ตั้งแต่พุฒิไนผันเมื่อตนต้องพังทลายลง เมื่อภารรยาสาวมาด่วนจากไปเพราะอุบัติเหตุทางรถยนต์ที่ใช้เข้าเป็นพ่อแม่ กับลูกชายกำพร้าแม่ตั้งแต่สองขวบ หลังจากภารรยาเสียชีวิตเขาก็ตัดสินใจลาออกจากงานมาทำงานเป็นนายทั่วไปได้มีเวลาดูแลลูกชายคนเดียวอย่างใกล้ชิด

คิดมาถึงตรงนี้เขาก็ยื่นปลายนิ้วไปปฐบไส้ภาพภารรยาในครอบครองปัจจุบัน อยู่ในอวัยวะปถซึ่งนิมมและในอ้อมแขนมีเจ้าลูกชายตัวจำม่า รออยู่มื้อค่ำหวานของเชอปังดงามเสมอแม้ว่าบัดนี้จะเหลือเพียงแต่ภาพถ่าย เขายิ่งอ่อนฯ ในใจจะลึกซึ้งวันวาน พุฒิมีรองรูปนั้นอยู่นานก่อนจะสายตากลับมาอย่างตันบับที่ยังคงอยู่ก่อนจะลงมือทำต่อ

"เสร็จสักที"

พูดิข้ออธิบายปัญหาในวิกฤตเชฟงานแล้วนอนแผลหัวใจไปกับตัวทำงาน

...ครึ่ด...

"หรือ? อะไรมันสั่นๆ หว่า"

...ครึ่ด...

[หายหาย...]

คนที่กำลังขับหานั่นตอนเพื่อคลายเมื่อยถึงกับสะบัดให้ยังก้าวอยู่ว่าอะไร
มันสั่นๆ ชายหนุ่มนึกข้อตัวเองที่ตั้งเสียงเรียกเข้าเป็นเพลงเดียว กับเพลงโปรด
ที่ใช้กล่อมให้ลูกน้อยนอน

"ครับ"

[คุณพ่อน้องพิกเล็ตไม่มีัยคะ? ดิฉันคุยประจําที่น้องน้อยพิกเล็ตนะคะ]

"ครับ"

เขายังบอกรักแม่ที่ด้วยความเปล่งใจ สัญชาตญาณคนเป็นพ่อ
กำลังบอกรักการที่คุยประจําที่น้องลูกชายโดยหวาดต้องมีเรื่องไม่ปกติเกิดขึ้น
แน่นอน

[น้องพิกเล็ตเป็นเครื่องเล่นแล้วตกลงมาค่ะ]

ชิบหาย!

พูดิตาเหลือกหันที่หลังจากรับทราบว่าลูกชายหัวแก้วหัวเหลวนสร้าง
วีรกรรมหวานเพื่อนแบบไปเป็นเครื่องเล่นในจังหวะที่คุณพี่เลี้ยงผลักจนพากัน
ตกลงมาหัวใจเป็นสูญเสีย พ้อว่าง่ายเขาก็รีบผลักลงมาจากบ้านรื้นสอง

"เรียบ"

พูดิเบราก็อีกดีก็อบทัวทิมเพื่อหอบกระเบঁงที่ตั้งรองน้ำฝนซึ่งหยด
ทะลุหลังคาลงมาแรงๆ ตื่นบันได

"ตาเกรายายซี!"

ชายหนุ่มคุยกันอุกมานอกตามความเคลื่อน

"เสียงอะไรไรกันล่ะนั่น"

"ผู้ชายก็อบทะกระเบঁงรองน้ำของคุณนายนี่ลีครับ"

"ชายแล้ว"

ร่างสมส่วนของ 'คุณพวรรณี' มาดาวรัยหากสืบห้าเดินจั๊พรวดๆ มาท่าทางกระซิบกระเจงไม่สมวัย ใบหน้าเรียวย่นตามวัยเลิกคิ้วสูงยิ่งทำให้เห็นตื่นกาและรอบเชือยวอนได้ชัดเจน แต่ถึงอย่างนั้นก็คงจะ ความงามในวัยหากสิบกว่าปีต้องยอมคุณนายเธอจริงๆ

"กระเป็นแม่เตกมี้ยล่ะนั่น"

ผู้ใดตอนนี้หายใจเข็งๆ

"คุณนายน่าจะห่วงที่หมะจะลื่นหัวเตกมากกว่าคนรับ"

"แกมันหัวแข็งน่าตาดูมุข"

"คุณนายครับ เบี้ยขนาดไหนล้มหัวพาดไปพิกเล็ตกิบเป็นกำพร้าได้ครับแม่"

"ยัง"

คุณพวรรณีเออดินมาสื่อ กะรเป็นแม่เป็นนั่นไปไว้คิดผังให้

"แล้วนี่เป็นอะไร ทำไม่ถึงเหมือนรีบห้อนจะไปไหน"

"หลานแม่ก่อเรื่องแล้วนะสิครับ"

"ตาหมูของแม่ไปทำอะไรไว้ครออย่างนั้นหรือ"

ชายหนุ่มกลอกตาไปมาเมื่อได้ยินสรรพนามที่มาดาวเรียกเจ้าลูกชายของเขายอถ่อกัน 'ตาหมู' ก็พยายามอุดก้นขนาดนี้ประศิ เจ้าพิกเล็ตถึงได้ดื้อขึ้นทุกวัน

"ตาหมูของแม่เออไปเป็นเครื่องเล่นจนตกลงมา"

"คุณพะ"

"พระกีโมร์วยเด็กดื้อแล้วล่ะครับแม่"

เขยายังปีปลาวากถูและรถที่เขยวนอยู่ตรงผนังห้องรับแขกแล้วรีบหอยหัวไปยังใต้โต๊ะ โคลอ่ำรุ่นก่อนปีสองพัน สมบัติสุดรักษาของคุณพวรรณี ตั้งแต่สมัยเธออยู่สาว

"ตาหมูแล้วตาพูนิ แล้วหลานแม่เป็นยังไงบ้างล่ะนี่ ใจดอแม่ไม่ดีเลย"

"เห็นครูเคลทแกบอาการหัวในกับเปลาลอกกันนิดหน่อยครับแม่"

"ขอ ตาหมูของย่า ไม่น่าจะนั่นได้เรื่องเลย"

นั่นสิ เด็กสี่ขวบคงภารดีต่อตาใส่ขนาดนี้!

เข้าส่ายหัวไปมา ก่อนจะรีบมุดเข้าไปในรถ สถาร์ตเครื่องแล้วปังคับ พวงมาลัยพากวนๆ โดยต้องสูท้องถนน ขณะที่ในใจคิดว่ากุนไปทัว นึกถึงเจ้าลูกชายที่ได้ยินน้ำเสียงดีดอขึ้นทุกวัน ทั้งยังห่วงกังวลอย่างรึปไปให้เห็นกับตา ว่าลูกชายไม่ได้รับบาดเจ็บร้ายแรงอะไร เพราะแค่ได้ยินว่าลูกตกจากเครื่องเล่น หัวใจของคนเป็นพ่อ ก็เทบจะร่วงหล่นไปตาม

เจ้าพิกเล็ตเอี๊ย!

"ทำไม่รถติดจังหวะ"

พุฒิพิมพ์ ตายาเหลือบมองนาฬิกาที่เวลาผ่านไปเกือบชั่วโมงแล้วแต่ เขายังข้ามไม่พ้นไฟแดงแยกหน้าสักที่ สายหนุ่มตอนนี้ใจก่อนจะตัดสินใจ หักพวงมาลัยไปทางลัด ร่างสูงไปรับยิ่มอกมาเล็กน้อย เพราะขออยลัดนี้ แทบจะไม่มีรถสัญจรเลย ซ้ำหนานบีเรวนี้รีบ่งเพิ่มทำเร็วๆ แล้วตัดผ่านสนามกีฬา ขอนเขยตึงใจไม่ค่อยมีครรภ์ว่ามีทักษะลัดนี้ด้วย

พุฒิมองทางข้างหน้าสลับกับมองไปที่พื้นที่มือถือ ใจเป็นกังวลด้วยกลัวว่า คุณประจ้าขึ้นลูกจากที่มาอีกแล้วไม่ได้ยิน เพราะนี่มัวแต่ติดไฟแดงเกือบชั่วโมง ทั้งที่ป้านนี้ควรจะถึงโรงเรียนแล้ว

"อี้ย"

ความมัวแต่มองที่หายใจทำให้ผลอนุ่มนพวงมาลัยตามจนล้อรถ เปี่ยงไปติดขอบถนนหน้าทาง

เชียด!

"ตาย่า"

พุฒิอ้าปากคำทำหัวไว้มืุก เมื่อโดยตัว โคโรล่ารุ่นเก่าหน้าจูบคูดกับพื้นสีน้ำตาลอ่อนที่จอดไว้ข้างถนน เขากุมขับรีบลงจากรถไปดูสภาพ ความเสียหาย ภาพตรงหน้าทำให้หายหนุ่มโลงอก เพราะไม่มีรอยแตกหักหรือบุบสลายของรถจักรยานยนต์คู่กรณี แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ มันก็มีรอยขีดข่วนเล็กๆ น้อยๆ ที่คงทำให้เจ้าของรถไม่พอใจเป็นแน่

เขากันธัน្ហาทางหากำเจ้าทุกคน เมื่อจันแล้วจันรอดก็ไม่พูดใคร ในใจยังร้อนรุนแรงที่จะไป สุดท้ายเลยวิงไปหอยบกระดาษปากกาฯ เยี่ยนอธิบายว่า

ตัวเองขับรถเขี่ยรถคันดังกล่าว พร้อมกับแนบตีอและเบอร์โทรศัพท์ตัวเองลงไว้บนหัวที่กำลังเอกสารไฟเบอร์แพร์เปลี่ยนกระดาษกับตัวรถเสียงทุ่มหัวใจดังมากแต่แล้ว

"คุณจะทำอะไรไว้รถผม"

พูดลั่นดังใหญ่ ยืนข้างๆ อีกๆ ตกใจทำอะไรไว้เมื่อจาก

"เอ่อ..."

"มืออะไรกับรถผมเหรอครับ"

เจ้าของไฟในสีน้ำตาลอ่อนอยู่ในชุดกีฬา เนื้อตัวซิ่นเหลือง เส้นผมสีเทา แนบไปกับศีรษะ ดวงตาดูมีประกายระยิบระยับ เครื่องหน้าดูดี ท่าทาง สะอาดสะอ้านเหมือนนายแบบ คนตรงหน้าเลิกคิวเป็นเชิงถามเมื่อเขาไม่ตตอบคำถามสักที

"คือผมขับรถเขี่ยรถคุณ"

ดวงตาพราวระยับของเจ้าของรถเข้มขึ้นจนพูดิต้องรีบอธิบาย

"ผมยินดีวีร์ผิดชอบทุกอย่างนะครับ แต่พอดียังคงอยู่แล้วไม่เห็นใครเลย จะเขียนโน้ตบูกไว้ คือผมไม่ได้ตั้งใจจะหันนั้น"

ชายหนุ่มตรงหน้ากอดยอมรับมาก

"คุณต้องขอโทษ"

"ผมเหรอ?" พูดช้าๆ เนื้อหาตัวเอง "ขอโทษ ผมขอโทษ"

"ผมต้องการ เรียนขอโทษหาลัยภานุคุณ"

"เรียนขอ?"

"ครับ แล้วคุณเรียนหรือทำงานอยู่ภายนี้เหรอ?"

ห่า?

ภายในน้ำตัวแล้วร้ามเขากลับ แต่คำถามนั้นทำให้พูดยิ่มขำ นานๆ จะมีคนทักว่ายังเรียนอยู่ทั้งที่ใช้ชีวิตวัยกลางคนแล้ว

"ผมสามสิบเก้าแล้วครับ"

"พูดจริง?" กายเดาโดยที่หน้าเรื่องไม่เข้าคู่รึ "หน้าคุณเด็ก"

เขายิ่มกว้างขึ้นมาทันที

"ไม่อยากเรื่องว่าคุณจะสี่สิบอยู่แล้ว"

"ครีอเมลล"

พูนิพุดบําฯ ก่อนจะเหลือบมองไปยังรอยยาดปี้ดับนรอมอเตอร์ไซค์
"ว่าแต่..."

"อ้อ" ตีกหันมุ่งตรงหน้าชัชวงก้าวไปดูรถแล้วใบกลิ้งไปมา "ไม่เป็นไร รอยเทา
แมวป่า"

"แต่ว่า..."

"ร้าวสีกิดก้าวขึ้นบานหมสก้มีอักษร"

"อา?"

"เลี้ยงป้า"

ภายในห้องรับแขก จัดเรียงอย่างเรียบร้อย ให้เขางานนี้ที่ ท่าทางแบบนั้นทำเอาพูนิ
รู้สึกก้าวเขิน ให้ตัวเองออก ใจคนตรงหน้านี้มันท่าทางแพรูพราวนี้ใช่ เล่นนะเนี่ย
บุคลิกนี้เล่นพวกกับดวงตาพราระบบันสนิม ให้คนตรงหน้าดูดีอย่างบอกรามาก

"ว่าไงครับ"

"ว่าไงคือ?"

ภายในบ้านป้าก้าวไปที่ร่องบ้านนั้น

"ตกลง"

เด็กหันมุ่งเดลาลินแล้วยื่นมือมาคว้ากระดาษในมือพูนิ

"จังกระดาษใบนี้ผิดของพี่พูนิ"

พูนิจั้นเหรอ?

"เอ่อ?..."

"ก็พ่ออาดห่างจากผมเป็นรอบ"

พูนิยันจมูกเมื่อถูกแซวเรื่องอายุ เด็กหันมุ่งกดยิ่มมุมปากก่อนจะยืนมือ
มาตรงหน้าเขา

"อ่า"

"ยังเดี๋ยวได้รู้จักครับ"

รู้สึกกันเพราจะเป็นเจ้าบ้าน เนี่ยวนี้มันนาอินดิตรังหน่วย พูนิเก้าศีรษะ
อย่างงงๆ แต่ก็ยืนมือไปส่งผู้สักก้มือคนตรงหน้า ฝ่ามือใหญ่กุมมือเข้าไว้แล้ว

บีบเบาๆ ก่อนจะปล่อยในที่สุด
 "ยินดีที่ได้รับคุณพี่พูนิ"
 เด็กหนุ่มยิ่มกว้าง ดวงตาพราวะบดุหล่อเหล่าน่ามอง
 "อืม"

"พิกเล็ต"

ชายหนุ่มเรียกชื่อเจ้าตัวแบบเสียงเต็ม ร่างน้อยๆ แก้มกลมดวงตาใสแจ้ว ที่ยืนหลบอยู่หลังคุณประจ้าขึ้นทำตัวแอบๆ แหงนหน้ามองเข้าพร้อมกับทำตาปริๆ ขนตาที่ยาวออยู่แล้วเลยกrophipokleekinnoy ริมฝีปากน้อยๆ ทำญี่ปุ่นแก้มขาวกลมมีเลือดฝาดนาเอ็นดูมากถ้าอยู่ในสถานการณ์ปกติ แต่ไม่ใช่ตอนนี้ที่เจ้าเทวดาตัวน้อยๆ ของเขากลุ่มนี้สภาพที่เสื้อผ้าขาดนักเรียนประจำเป็นคราบдин หน้าผากใบหนาหนูนพระมีผ้าห่อหน้าเขียงพันประกอบหัวเข่าทั้งสองข้าง มีรอยคลอกซึ่งภูบ้ายยาแดงเรียบร้อยเหล้า

"พิกเล็ตครับ"

ศรีวชชากุลสวายค่ายฯ โผล่ออกแล้วผลบุกลับไปที่หลังคุณประจ้าขึ้นเช่นเดิม พูนิยืนรอท่าอย่างใจเย็น ทั้งที่ไม่ชอบใจการกระทำของลูกชายนัก แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่อยากแสดงกริยาที่ไม่ดีให้ลูกได้เห็น

"พิกเล็ตครับ อุตสาหะกับคุณพ่อเร็วๆ"

'ครูเคท' คุณประจ้าขึ้นเวยสายครัวป่าเปิดเงินให้หันมาเผชิญหน้ากับเขา

"พิกเล็ต"

"ฟ่อจ่า"

ริมฝีปากน้อยที่เม้มแน่นอยู่นานปล่งเสียงอุตสาหะ พร้อมกับแบบปากหน้าเหยียดใจจนเขานึกขันให้

"เห็น พิกเล็ตเจ็บตรงเห็นบากฟ่อจ่าสิลูก"

"หนูขอโทษ"

พุณิถก่อนหายใจแรงๆ ท่าทางของเข้าทำให้ลูกชายตัวน้อยหน้าเสียเงา เจ้าหมูพิกัดเลยเดินหนีไป มากอดคอกับเขานั่งยองๆ ข้าแขวนรออยู่

"พ่อจ้า หมูขอโทษ"

"เห็นมั้ยครับว่าเพราะความชั่นของหมูถึงทำให้หมูเจ็บตัวแบบนี้"

"ก็ได้ตั้นบอกร่วมกันเป็น" เจ้าหมูน้อยข้าปากแก้ตัวอย่างว่องไว "หมูเลยพาไปเล่นเครื่องเล่นเอง"

พุณิจูบกระหม่อมบางที่หันเหลี่ยมแล้วลูบแผ่นหลังน้อยๆ

"หมูเจ็บตรงไหนบอกรพ่อจ้าสิครับ"

"ตรงนี้ยะ" เจ้าพิกัดซึ้งศรีษะที่เหนกหนูเพราะผ้าปะคลบหน้าเบี้ยง

"หมูเจ็บ"

"เห็นๆ มาพ่อจ้าเป้าให้น้ำคนดี เพียงหายใจลุก"

พุณิเปาส่วนนั้นให้อาย่างอ่อนโยน ก่อนจะใช้โอกาสนั้นลองสำรวจร่างกายมองแมมของลูกชาย เห็นข้อมือที่ดูจะบầmขึ้นนิดหน่อย เข้าเลยลองใช้ปลายนิ้วแตะเบาๆ

"ชื๊ก"

นั่นๆ!

หมูน้อยเบงบากเตี้ยมเป้า พุณิเลยรีบรวบเจ้าหมูมาไว้ในห้องกอดพิกัดซุกหน้างาลงที่บ่าเข้าแล้วเกียวกروبคอกดียกันแน่น เข้าประคองเจ้าหมูที่ตัวหน้าน้ำขึ้นทุกวันแล้ววุ่นวายขึ้นแบบกับตัวก่อนจะพาเดินออกมานะ พุณิเห็นได้ก็น้อยเพื่อนซี้เจ้าพิกัดนั่งหน้าเครื่องยนต์ห้อง ดูสิ ชาติสองปักเป้าไปหมดไม่ต่างกันเลย ชายหมูเลยตัดสินใจเดินคุ้มเจ้าหมูไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้า

"ได้ตั้นครับ เป็นยังไงบ้างลูก"

"เจ็บนิดหน่อยครับ"

พิกัดกอดเขานานนั้น เจ้าตัวทำหน้ายิ่เมื่อพุณิทำสียงค์อ่อนเสียงหวานกับคนอื่น

"ก็เป็นมากนัยลูก?"

"เจ็บครับอาพุณิ"

"นั่นแหล่ะคราวหลังอย่าชวนกันไปไกลฯ จากสายตาคุณครูอีกนานๆลูก"

"ครับ"

เด็กน้อยรับคำ พุธิไลหันมาทางลูกชายตัวเอง "แล้วเราล่ะ"

"หนูจะไม่เมื่อต่อ"

พ่อจะเชื่อหนูได้มั้ยเนี่ยลูก!

"หนูขอป"

พิกัดตี้มี่ม่แล่ปไอศกรีมโคนเคโอพชีที่เจ้าตัวรำรักษ์ของอยากจะกินตั้งแต่ พุธิพาเข้ามานៅห้าง ชาญหนูมี่มิภร่วง ยืนทิฐ์ไปเต็ดบوبปากจิมลิมที่ เลอะเป้ไปด้วยคราบไอศกรีมอย่างเง็นๆ เจ้าหมูน้อยยิ่มภร่วงรอท่าและเมยหน้า ให้เต็ดอย่างไม่มีดออด ลีมอาการปวดเข็ปที่หน้าผากกับหัวเข่าไปเลย

เวลาป่ายแก่ฯ หลังจากรับลูกชายตัวปวนจากโรงเรียนอนุบาลเอกสาร แล้วก็พามาเดินห้าง เพราะเคย์ให้สัญญาว่าวันนี้จะพามาซื้อนิทานเล่มใหม่ ไว้อ่านก่อนนอน พิกัดตี้มี่ม่ร่าตั้งแต่ได้ไอศกรีมของโปรด เจ้าหมูตึ่งแบบเข้าพารเดินไปยังร้านหนังสือ

พุธิพาระเวะน้อยๆ เดินตามแรงจูงนั้นอย่างไม่รีบร้อน เพราะถึงจะเดินไปขนาดไหน เท่าเล็กๆ ตัวป้อมฯ นั่นก็ไปได้มีเรือนักหรอก ก็ติดทั้งพุงทั้งขาที่สัน ถึงอย่างจะไปไว้อย่างใจนึกก็จนปัญญา พุธินึงเข้าลูกชายตัวเอง สงสัย ต้องไปบอกให้คุณที่บ้านหยุดตามใจปากพิกัดสักที ดูสิ เสื้อนักเรียนสีขาวนั่น แน่นจนเหมือนจะแยกขาดจากกันแล้ว

เอ้อ! เจ้าลูกหมูของพ่อจ้าเอีย!

"พ่อจ้า"

"ครับ"

พุธินั่งยองๆ ก้มหน้าไปตามฝ่ามือน้อยๆ ที่กรากเรียก มือขวานป้อมนั้น ที่ไปยังนิทานเล่มหนึ่งที่มีหน้าปกเป็นภูเขาป่าสาทสวยงาม ตรงกลาง

ມີກາພເຈົ້າຫຍ່າຍໜຸ່ມກຳລັງເຕັ້ນຈຳກັບໝັງສາວໃນໜຸດຈາຕີສີ່ພໍາ

"ພົກຈຳໜຸ່ມອຍກາໄດ້ແລ່ມນີ້"

"ຫຼື້ອ?"

"ຫຼື້ນເຄີຍເຮັດລາເຫຼວລູກ?"

"ສ່ວຍອ່າ"

ພຸ້ມທຳທຳນໍາປູ່ເລີຍນາ ເມື່ອພິກເລີຕົວຈະຫື່ນໜຸດຈາຕີສີ່ພໍານີ້ທຶນພາດ
ຈົ່ອງຕາໄມ່ມ່ກພຣີບ ເນາເກາຫ້ວອຍ່າໄມ່ມີຮູ້ຈະທຳຍັງໄຟ ຈົ່ງຂວະນັ້ນເຫັນໜີ້ອົບຕາໄປເຫັນ
ນິການອີສປີທີ່ຫັນປາກມີປູ່ສັກວົນວ່າຮັກອ່າງກະຕ່າຍກັບເຕົາ ພຸ້ມເລີຍເປົ່າງເປັນ
ຄວາມສົນໃຈໜີ້ຫຸ້ນໃຫ້ລູກຫຍ່າຍດູ

"ດູສີພິກເລີຕົວ ຂັນນີ້ມີຄຸນກະຕ່າຍກັບຄຸນເຕົ່າວິຍ"

"ໂທ" ເຈົ້າລູກໜຸ່ມທຳຕາໂຕເຊື່ອມມື້ອີປຸນຫັນປາກອ່າງໜຸດໃຈ "ຄຸນກະຕ່າຍ
ພົນຢືນອອກມາດ້ວຍແຫລະພໍອຈໍາ"

"ໃໝ່ຄວັບ ແບບນີ້ໄຟ" ພຸ້ມທຳພົນຢືນຈົນພິກເລີຕົບມື້ອີຫ້ວເຈາະໜຸດໃຈ
"ຈັ້ນເຂາເລີມນີ້ແນວຂະ"

ພິກເລີຕົບພຍັກຫັນນໍາຈົນພມກະຈາຍ ແຕ່ຮົ່ງອ່າງນັ້ນກີ່ຍັງໄມ່ວາຍຫັນກລັບໄປ
ມອງຫົນເຄີຍເຮັດລູກຫຍ່າຍຫຼື້ອ

"ຂັນນີ້ກີ່ສ່ວຍນະພໍອຈໍາ"

"ໜຸ່ມຈຸບປະລູກອ່າງເຈື້ອດູ"

ພຸ້ມຈຸບປະລູກອ່າງເຈື້ອດູ

"ໜຸ່ມຈຸບ"

ຫຍ່າຍໜຸ່ມຄອນໜາຍໃຈເບາຍ ກີ່ພອຈະຮູ້ວ່າລູກໜຸດໃບປະຕາມປະສາເດີກ
ແຕ່ຄົນເປັນພົມມັນກົດຕົງດັງ ໃນໄຈໄມ້ໄດ້ ພຸ້ມອຍກາໃຫ້ລູກຫື່ນໜຸດຂອບຂະໄຮກີຕາມ
ທີ່ເຕີກຜູ້ຫຍ່າຍທີ່ໄປໜຸດ ແຕ່ກັນນັ້ນແຫລະຫາກເປັນຄວາມຫື່ນໜຸດຂອງລູກເບາກີພວ່ອມ
ຈະຍອມລັບ ໄນວ່າລູກຈະເປັນຄະໄວເຂາກີຮັບໄດ້ໜົມດັ່ນແລະ ພຸ້ມສ່າຍຫັ້ນໍາໆ ກັບ
ຄວາມຄິດທີ່ທ່າງໄກລູນາດນັ້ນ ເນາເຄີຍ ອະໄຈຈະເກີດມັນກີຕໍ່ອັງເກີດ

"ແລ້ວກະຕ່າຍກັບເຕົ່າລະຄວັບ"

"ຂັນນັ້ນໜຸ່ມຈຸບ"

พุฒิอมยิ้มมองไปหน้าขาวครุ่นคิดขันตากะรัฟื้อไปมาเหมือนลังเล
ริมฝีปากน้อยๆ บงเม้มครุ่นคิดราวกับผู้ใหญ่ ท่าทางแบบนั้นทำเอาพุฒิล้อปบា
ให้เชียบลูก!

"พ่อจ้า"

พิกเล็ตลงหน้าขึ้นมอง ดวงตากลมโตมีแวงอดอ้อมคนมอง ให้ตายเถอะ
เจ้าหนูตัวนี้

"ครับ"

"หนูขอสองเล่มได้มั้ยอะ"

"ได้ครับ"

"ขอ หนูรักพ่อจ้า"

พิกเล็ตดีใจรับได้ตัวล้อย ก่อนจะพูดมากอุดหูแล้วจูบแก้มเขารัวๆ

"แต่หนูต้องสัญญาภักบพอจ้ามาก่อน"

พิกเล็ตเอียงคอมมองอย่างสงสัย

"หนูต้องไม่ต้องไม่ซน เล่นห้ามแอบคู่เคทไปเล่นเครื่องเล่นอีก"

พิกเล็ตพยายามหัวเราะฯ

"หนูสัญญาอะ"

"เห็นรวมมาทำสัญญาลูกผู้ชาย"

พุฒิยิ้มน้อยๆ ก่อนจะยกกำปั้นไปแตะกับกำปั้นน้อยๆ ของเจ้าลูกชาย
เบาๆ

"อ้าย เจ็บอ่า"

พิกเล็ตทำหน้าเหยย เมื่อขยับมือเรงๆ แล้วสะเทือนถึงข้อมือที่บวมอยู่
"นั่นแหลกจำไว้ว่าเพราหนูต้องเจ็บตัวแบบนี้ ควรหลังอย่าทำแบบนี้

อีกนานครับ"

"หนูต้องพ่อจ้า"

"ดีมากครับคนเก่ง"

พุฒิราบเรางัววนบ้อมบึ้นอ้อมพิริยมภักบศรีหันสีอนินทานสองเล่มติดมือ^๑
ไปด้วย ระหว่างนั้นเขาเดินผ่านโซนหนังสือแนวปั้นรัฐบาลก่อนจะถึงเคาน์เตอร์

จ่ายเงินอีกไม่กี่บาท แต่ไม่รู้จะได้กล่าวให้พูดให้ลือบตามองหน้าปากหนังสือ เล่มนั้น ชายหนุ่มแบบเดินสะดุดเมื่อเห็นว่าหนังสือ 'อย่างกลับไปคุยกับแฟนเก่า' ชายหนุ่มยืนจ้องหนังสือเล่มนั้นอยู่นานจนรู้สึกได้ว่าแรงรัดที่คอ ซึ่งสะกิดให้ขาได้สติ

พูดิ กะพริบตาปริบๆ จ้องมองลูกชายในห้องแยกดูบที่กำลังเข้าร่วม "พ่อจ้า"

"หนูว่าไงนะลูก"

"หนูรักพ่อจ้า"

พูดิ อมยิ้มเมื่อมองน้องอย่างอบอุ่นยกขึ้นป่องปากแล้วกระซิบข้างหูพูด แต่เสียงน้ำเสียงพอให้พนักงานที่อยู่ประจำเคาน์เตอร์ร้าวใจได้ยิน พนักงานสาว จึงยิ้มกว้างอย่างเอ็นดู

"อ้าย น่ารักจังเลยค่ะคุณพ่อ ว่าแต่น้องเรียกอะไร"

"หนูเรียกพิกเล็ตอะ"

เจ้าหมูตอบเสียงใส สาวๆ เหล่านั้นเลยจับแก้มก้มมองอย่างชอบใจ

"อ้าย น่ารักจังเลยลูก"

"พี่ให้ลูกก้มไปกินน้ำ"

พนักงานสาวยกช้อนลงในถ้วยสักสามเม็ดให้เจ้าหมูที่ตามราวกะบลูกใจ เมื่อได้ชิม กิน

"ขอคุณยะ"

มือไม่อ่อนเบา กับบทหายใจนั้นทำให้สาวๆ ต่างหันมาขำดีใจ จนกระทั่ง ใจคนหนึ่งลงทุ่มเขือกโภคภารตะราบติดไม่ติดเมื่อให้แลกับข้อถายญี่ปุ่น ผู้หญิงหันกลับ มีความสุขก้มยิ้ม ก่อนจะหันกลับไปมองที่โซนหนังสือที่ขายผ่านมือก่อนหน้านี้ อีกครั้ง แต่ครั้งนี้เจ้าก้มมองไม่เห็นหนังสือ เพราะมีแผ่นหลังสูงใหญ่ที่ดูดูดตา ยืนบังอยู่

"พี่..."

พูดิ หันมามองปากตัวเองไม่ให้หลุดรีบอนน้องอุบากา ก่อนจะหันกลับมา แล้วลืมเขียนอีกครั้ง ภาพนั้นก็หายไป

ตาฝ่าดอีกแล้ว!

ชายหนุ่มถอนหายใจก่อนจะจูงมือพิการเล็กที่ยังน้อยนิดให้กลับไป คลำๆ ซื้อกอกแลเห็นน้ำลายส่องน่าน จนกระหึ่มในม่านไม้เลิกซื่นชม กับของกิน

"หนูจะเอาไปแบ่งให้ตัวนึง"

"ห้อ?"

"หนูจะเอาไปแบ่งให้ตัวนั้นนะฟ่อจ้า" พูดให้มามาฟังในสิ่งที่ลูกจะพูด อย่างตั้งใจ "เพื่อขอโทษที่หนูทำให้ตัวนี้เจ็บตัวไปด้วย"

"ดีที่สุดเลยครับลูก"

พูดิสายลงกับจุ๊บเหมือนลูกชาย

พร้อม

ส่วนเจ้าพิการเล็กก็เห็นยิ่วยอดเช่นเดิมแล้วก็จูบที่แก้มเสียงดังพรด ก่อนจะหัวเราะจนตาหมี

รอยยิมสว่างไสวของลูกทำให้ความรู้สึกหนาๆ ในใจเข้าหาอย่างวับไป้กับตา

#Re2Love •2

ເພັ່ນ!

"ງາຍ"

"ຕາເຄວຍາຍຕີ"

"ຄຸນຢ່າ"

ພຸດືອຍໍມ້ານໍາເຫັນມາດູວ່າຄວາມຖຸນວາຍໃນຄວັງທັນເຫັນຄຸນພຣວນິກຳລັງທຳຕາ
ເຈີຍວາໄສ 'ສົມ' ດັນໃນບ້ານທີ່ລື່ມລົ້ມ ທຳເຂົາດຂົມຫຼັນທີ່ເຈົ້າຕົວສື່ອງຕູກພື້ນ
ດີວ່າຂົມຫຼັນຮູ້ທຽບດອກຖາບໄມ້ໄດ້ຮັບຄວາມເສີຍຫາຍາກນັກເພວະໜ້າຄາດ
ມີຝາປົດອ່າງມິດຕິດ

"ຮະວັດຮະວັງໜ່າຍເກະໂມແມ່ຄຸນ"

"ແໜ່ນ ກີ່ສົມຕູກໃຈທີ່ຄຸນຢ່າໂພລມາໄມ້ໃໝ່ສົມໃໝ່ເສີຍນີ້ຕະ"

"ໂອີຍ ແມ່ຄົນບໍລິບຸນອ່ອນ ຂວັງຄູງຫາຍໄປພຣວມກັບເຈີນດີອິນເດືອນນີ້ສີນະ"

"ແໜ່ນ ຄຸນຢ່າກີ..."

ສົມທຳປະເທລາມາດາເຂົາ ຈົນຜ່າຍນັ້ນສ່າຍຫັວອຍ່າງຮອາໃຈ

“ຊັດທຳອະໄຮໃໝ່ນີ້ເຮືອງຫ້າແລະຮົມຮັດຮະວັງບັງເກະໂມແມ່ຄຸນ ທຳກະເງື່ອປັກປິປາບ
ຂ້າວຂອງນັນຈະເສີຍຫາຍໜົດ ແລະປາງທີ່ຫລ່ອນເອກົງຈະເຈັບຕົວໄປດ້ວຍ ດູສີ ແລ້ວ
ເຈັບຕົວໄໝ່ຫັນບັງມັ້ງລະໜິ່ນ”

"ໄໝເຈັບແລຍຕະຄຸນຢ່າ ສົມຂອໂທະນະຄະທີ່ເດີນໄໝຮະວັງ"

ຄຸນພຣວນິກິດີນໄປສໍາວັຈຮ່າງກາຍຄົນງານດ້ວຍທ່າທາງໜ່ວງໄຍ ບາງທີ່ອາຈຈະ

ลีมขัมตันในสถานที่ไปแล้วว่าได้รับความเสียหาย

"ซ่างมันเกอกะ ครัวหลังกีรรมัตราชวังหน่อย"

ถึงจะเป็นแต่พูนิก็มองออกว่าคุณนายสุดเนี้ยบคนนี้ห่วงใจลูกเจ้า ถึงแม่บางครั้งจะดูปากร้ายและเป็นไปสักหน่อย แต่ก็เป็นมาตรฐานเดียวกัน เป็นเจ้านายที่ชอบอ้อมอาไว้กับลูกน้องเสมอ ชายหนุ่มมองอีกเมื่อเห็นมาตรา กะรีกิรภวดไปเคน้ำแข็งมาประคบรีส์มเพระสังเกตเห็นว่าบริเวณหัวเข่า เริ่มบุบโน่นขึ้นมา

พูนิได้แต่สายหัวไปมากับเจ้านายลูกเจ้าคนนี้ที่มีเรื่องให้เป็นให้เลียงกัน ให้ทุกวัน สารสัมมเป็นคนงานวัยสามสิบปลายๆ ที่มาทำงานอยู่กับมาตราเจ้า จนย่างเข้าไปปีที่สิบกว่าแล้ว เมื่อก่อนเคยเป็นเมืองบ้านทำความสะอาดและ ทำกับข้าว คุณพรมนีชอบจ้างเขาไว้ดูแลบ้านช่วงที่ยังไม่เกเรยืนอยู่การทำงาน พอทำไปทำมากกลับถูกอธยาศัยกันเลยให้อญ่าอศัยเหมือนญาติพื้นของ ซ้ำสัม ยังเป็นลูกน้องคุณสำคัญในการทำงานไทยซึ่งเป็นธุรกิจที่มาตราไว้มีการทำหลังจาก เกเรยืนของมา

เมื่อเริ่มแรก 'ขันมหาวนบ้านคุณพรมนี' ทำข้ายาเฉพาะคนรู้จัก เพราะ มาตราเจ้าแค่ยกหัวขอให้ทำเพื่อไม่ให้ตัวเองว่างเกินไป แต่ไป มาๆ กลับ ขยายดิบขายดี พูนิเลยตัดสินใจเชิงร้านแกรนด์บานทำร้านกาแฟ ขึ้นมาไทย ที่นักจากจะจำหน่วยขนมไทยหลากหลายชนิดแบบที่หากินได้ยาก แล้ว ยังมีน้ำสมุนไพรไทยและพวงกนัมไทยพิเศษที่ให้นางทานกันแบบเพลินๆ ทำให้ชื่อรีวิวจดหมายสิบห้าของคุณพรมนีเรื่อมีความสูงไม่น้อย เพราะได้ทำ ในสิ่งที่คนดูลังจากเกเรยืนอย่างรุกรานในตำแหน่งคู่คุหะรวม

"พูนิ"

"ว่าไงป่อง"

พูนิหันไปตามเสียงเรียกของเด็กในร้านอีกคนที่อยู่ประจำแครชเชียร์ คือylesterฟ และทำความสะอาดสารพัด 'ป่อง' เป็นเด็กมหาลัยที่หารายได้พิเศษ ด้วยการทำงานพาร์ตไทม์ เด็กหนุ่มตัวเล็กแต่สู้งานและบันเทิงจนคุณนาย ชุมไม่ขาดปากขนาดว่าเด็กเคยมาก่อนลากออกตัวด้วยความเกรงใจเพราะไว้วงหนึ่ง

ผลงานป์อย คุณพรรณี เออยังเกลี้ยกล่อมให้ทำงานต่อ ซ้ำซึ้งใจดีให้มาทำเชพะ ช่วงเวลาที่ว่างในแต่ละวันอีก ได้ยินแบบนั้นเจ้าป่องจึงทำงานให้แบบถาวรหัว "เมื่อก็มีสูญค้า Karma สั่งบนมหคงหยิบกับเม็ดขันนให้ในงานแต่งงานครับ ผู้ชายให้เขาก็งงเบอร์ติดตอกลับ เพราะไม่รู้ว่าคุณยาจะรับทำรีเปลา" "อ้อ" พุฒิยืนมือไปรับกระดาษโน๊ต "เดียวฟีเคนาไปตามคุณนายเชอให้ ว่าแต่วันนี้คุณรุ่งอรุณราโชปยังไม่มามากหรือ" "พมยังไม่เห็นเลยครับพี่พุฒิ"

พุฒิภรรดาตามมองไปรอบๆ ร้านซึ่งถูกแบ่งเป็นสองโซน คือโซนที่ตั้งร้านค้าเพื่อนมหวนเล็กๆ นี้กับพื้นที่สตูดิโอสำหรับสอนวาดถูป ก่อนหน้านี้ร้านบนมหวนบ้านคุณพรรณีมีพื้นที่กว้างขวางเหลือเฟือ เพื่อนเขากลายมาขอ เช่าพื้นที่ส่วนหนึ่งเป็นสตูดิโอสอนวาดถูปสำหรับเด็กๆ โดยจะมีคืนสอนหมุนเวียนกันมาเรื่อยๆ

สตูดิโอสอนวาดถูปของเพื่อนเขาดูเหมือนจะเป็นกิจการที่เปิดโดยที่เจ้าตัวมั่นอย่างทำเช่นๆ ไม่ได้ห่วงผลกำไรอะไร เพราะคุณรุ่งอรุณราโชปที่จ้างมา ก็เป็นพกานักศึกษาคณสมณทันศิลป์ที่มาสรับจ็อบหารายได้กิเศษ สองสามเดือน ก็ผลัดเปลี่ยนหน้ากันมากที่ แต่ถึงอย่างนั้นมีมลㄚยมีอุบัติเหตุของน้องๆ พากันนึกทำมาฝึกครองลงแล้วก็หายไป ลูกหลานตัวน้อยๆ มาเรียนกันต่ำม สวนหนึ่งคง เพราะค่าเรียนไม่แพง แม้ยังเป็นการฝึกให้เด็กๆ มีสมาร์ตและใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ซึ่งนักเรียนที่รุ่นก่อนก็ต้องการให้เด็กๆ มีส่วนร่วม ให้เด็กๆ ได้จากการไปนั่งลับจองตัวกัน ให้เด็กๆ ได้จากการเรียนรู้ในห้องเรียนก่อนใคร เพื่อน

พุฒิคอมเมนต์แบบงอกหน้าเข้าไปดูลูกชายที่กำลังใช้ดินสอ寥กเส้น เป็นรูปร่างต่างๆ ถึงจะดูไม่ออกว่าเป็นอะไร แต่สีหน้าเวลาที่ตั้งใจทำให้เข้าไปล้มไม่น้อย

"ไม่แน่นะถ้าพิกเล็ตเกิดมีพลังวิเศษได้ด้านนี้บินมา เบี้ยคงต้นบันสนุนเจ้าหมูแบบทุ่มสุดตัวแน่นอน
จีๆ"

"ເຊື່ອ"

ພຸດີສະຫຼຸງໃຫຍງຫັນກລັບມານອງຄນສະກິດເຮົາຍກ້າຍຫຸ່ນກະພົບຕາປົວປາ
"ພຸດີ"

"ກາຍ?" ພຸດີຫັນຫ້າຍຫັນຂວາກອນຈະວນສາຍຕາມາຫຍຸດທີ່ຄນຕຽງໜ້າ
"ມາທຳອະໄວທີ່"

ກາຍໄມ່ຕອບແຕ່ຊູ່ປາກໄປທີ່ສູງຕີໂຕຕຽງໜ້າ ພຸດີທຳຫັນນຳມືນງກອນຈະ
ມອງສໍາວັຈຄນຕຽງໜ້າທີ່ວັນນີ້ອໝູ່ໃນໜຸດສປາຍາ ຕີ່ອເສື່ອບອລິທຶນທີ່ມີກັບກາງເກງຍືນ
ຂາດເຂົາ ແນະດແຕ່ງພື້ນໆ ແບບນີ້ຢັງດີ່ນ່າມອນ

"ອໝ່າບອກນະວ່າເຮົາມາສອນວາດຫຼຸບ"

"ເຕົາງູກຄວັບ"

ພຸດີໄມ່ພອຍ້າງຍົບຕາໃຫ້ໜຶ່ງທີ່ອີກຕ້ອນ ພຸດີລູກຄວາໄປມາ ນີ້ກົບບັນກັບ
ໂຮງຮະຕາ ມີອັນກອນເພິ່ງປັງເຄີ້ນເຈອກັນດ້ວຍແຫຼກກາຣນີ່ມີຄາດຜົນແທ້ໆ ໄດ້ຈະ
ໄປຄິດວ່າວັນນີ້ຈະມາປັງເຄີ້ນເຈອກັນທີ່ນີ້ອີກ

ໄລກກລມໜະໜັດຍາດ!

"ແລ້ວພີ່ລະຄວັມມາທຳອະໄວທີ່"

"ຜົມນາ..."

ກາຍໄປກນູ້ໄປມາໃຫ້ເບົກອນຈະເຂື່ອສວນຂຶ້ນ

"ພື້ສີຄວັບ"

ເຕັກຫຸ່ນຕຽງໜ້າທຳເສີ່ງອັນພວ້ອມກັບມອງເຂົ້າຍືນໆ

"ທີ່ອ?"

"ແກນຕ່ວເອງວ່າພື້ສີຄວັບ"

"ອ້ອ" ພຸດີເກົາຫົວແກ້ໄຂອີກ "ເພີ່ງຮູ້ວ່າກາຍອຍາມມີພໍ່ໜ້າຍາຍຸເກືອບທ່າພ່ອ"

ເຕັກຫຸ່ນຕຽງໜ້າກົດຢື້ມມຸນປາກກ່ອນຈະມູດວ່າ

"ຜົມໄມ່ນິກ້ອບພ້ອດຕ້ວເອງຫຮອກຄວັບ"

"ວ່າງໆນະ"

ພຸດີທຽນຄາມເພຣະໄດ້ອີນເສີ່ງຫຼຸ້າ ຂຶ້າ ໃນລຳຄອບອົງຄນຕຽງໜ້າໄມ້ເຫັດ
ເຕັກຫຸ່ນຮ່າງສູງທ່າທາງເໝື່ອນນາຍແບບໄມ່ຕອບ ເພີ່ງແຄຍັກໄໜ່ລ

"ว่าแต่นี่ร้านพี่เหรอครับ?"

ชายซื้อไปที่ร้านค้าเพื่อนมหานานซึ่งตั้งอยู่อีกฝั่งหนึ่ง

"ขอต้อง"

เด็กหนุ่มยิ่งตาหงาย "พี่มันนะสิครับ บอกร้าวขอเปล่งเสียงพี่ค่าไฟนี่เปิด
สตูดิโอสอนวาดถูก"

"ขอ"

พูดิพยักหน้าหึ่งๆๆ นึกถึงเจ้าของสตูดิโอร่างเล็กเก้งก้างอย่างมันซึ้ง
เพื่อนสนิท

"ร้านน่านั่งมากครับ ไว้สอนเสริจผมจะมาอุดหนุนนะพี่"

พูดิใบมือปูนิสัย

"ไม่ต้องฯ พอดีต้องเขียนข้อความอยู่ ยังไงสำหรับสอนเสริจแล้วไว้ไปที่ร้านนะ มีอี๊
ฟีเลี้ยงเอง"

"นี่กว่าพี่จะจำไม่ได้ซะอีก"

"จำต้อง"

"ครับ"

หือ?

แค่บอกว่าจำได้ทำไม่ต้องซึ้งกว้างขนาดนั้นนะ พูดิเกาหัวแกราก
มองตามแผ่นหลังว่าวงที่ก้าวเข้าไปในสตูดิโอบนลับตา เขายังไงได้มีโอกาส
พิจารณาแผ่นหลังวังนั้น แผ่นหลังที่เต็มไปด้วยพลังกำลังของคนหนูมีไฟ
เห็นแล้วนึกถึงใครบางคนขึ้นมาแบบหนึ่ง แผ่นหลังแบบนั้น ท่าทางที่เต็มไปด้วย
ความมั่นคงมันใจแบบนั้น...

เห็นแล้วก...คิดถึง

พูดิสายหัวไปมากับความคิดเพ้อเจ้อของตัวเอง

"ขออี"

เจ้าพิกเล็ตวิ่งตุบตับจนพุงกระเพื่อมมาแต่ไกล ห้ามือทั้งสองข้างยังประคองดินน้ำมันปั้นมาพร้อม พุดมิลละสายตาจากโน๊ตบุ๊กที่เขากำลังเมามัน กับการปล่อยจินตนาการหันมาสนใจเจ้าหมูที่วิ่งจนพุงกระเพื่อม ชาญหนนม รถด่วนสายตาหวานไว้แล้วคลึงขับก่อนจะหันไปยืนรับลูกชาย

"พ่อครูๆ"

"อ๊ะไรครับ"

"พ่อจ้าท้ายซี"

"ชือ?"

พุดมิกหันมาพิจารณาดินน้ำมันบนโน๊ตบุ๊กแล้วมองด้วยตาชี้น้อยๆ ใจก้อนเดียวที่มีเม็ดตะไส้สักอย่างติดอยู่ด้านบนนั่นนั้นตัวอะไรกันหร่า...เขากาหัวแกกราก ขึ้มเหยียบเมื่อสบตาภัยกับดวงตาใสแจ้งที่จ้องมองอย่างรอคอยคำตอบ

"เอ่อ..."

"พ่อจ้าท้ายเริ่ว หนูอยากเฉลย"

พิกเล็ตย่นมูก

"เออ...ตัว...เออ หมายให้มั้ยเออ น้องหมาแน่เลย เมื่อวันก่อนพ่อจ้าได้ยินหนูบอกว่าอยากเฉลย น้องหมาให้มั้ยลูก"

"ไม่รู้ราย"

เจ้าหมูสายหน้าหื่น

"จันนี่เลย แมวໃใช้มั้ยล่ะ เจ้าเหมียวขันดำร้องเมี้ยวๆ"

พิกเล็ตทำแก้มคงพร้อมกับสายหัวรัวๆ

"อ้าว ไม่ใช่อกิ้นหรอนี่"

พุดมิกหัวเฉลียวบ้างตัวเองไปมาอย่างคุ่นคิด

"จัน..."

"ความ"

"หาก?"

พุดมิกตากเหลือก เข้าใจงงดงตาใส่เจ้าที่กับพิรบปริบฯ อย่างมีนังง

"หนูปั้นความ"

"หลงว่าในจะลูก"

"พ่อค่า"

เจ้าพิกเล็ตบี้ปากแล้วมองตัวเองเข้าตาปะหลับปะเหลือกท่าทางแบบนั้นทำเอาน้ำตาลากลั้น ก่อนจะรูปเจ้าตัวกลมมากอดแล้วดูบีกูลังกระหม่อมน้อยๆ

"ใช่ พ่อจ้าแก่แล้วไงลูก ตาเลยฝ้าฟางมองไม่ออกว่าที่เห็นหนูบึ้นควราย"

พิกเล็ตผละออกจากรถก้มหัวพูดแล้วยืนมือน้อยๆ ที่มีดินน้ำมันป่นสูปคลายในมือมาให้เข้าได้ดูดีๆ อีกครั้ง

"ว้าว เก่งจังเลยลูก"

เจ้าหมูยิ้มเบินก่อนจะวางต้นน้ำมันป่นไว้ที่เตียงแล้วเลื่อนมือมาปิดตาเข้า

"พ่อจ้าเห็นหนูมั้ย"

"อื้อ!" พูดต่อ "เด็กที่เห็นก็มีรู้ยังคงอยู่ตรงหน้าพ่อ ตัวกลมๆ พุงกึยี่นแก้มนิ่กกลมเป็นชาดาเปาเชียว ลูกใจร้อนน้อ"

"ลูกพ่อจ้า"

พิกเล็ตพยายามสุดแทบตอไปเสียงใส

"ลูกใจร้อนนะ"

"ลูกพ่อจ้า หนูขอพิกเล็ตเป็นลูกพ่อจ้าสุดหล่อ"

พอด!

พูด完เอกสาร่างกลมๆ ขึ้นมาบันทึกแล้วห่มไปที่เก็บกลมที่หนึ่งขับด้านหัวใจอีกที เจ้าพิกเล็ตร้องวิดเสียงหลงพร้อมกับหัวเราะจนตัวงอ

"พ่อค่าหนูดีก็"

เสียงใสแจ้งประท้วงเสียงหอบ เป็นหัวกลมซับที่แขนของเขาก่อนจะปะทะกับเจ้า

"ลูก"

อ้าย! เจ้าลูกหมูนี้มันนำรักจริงๆ

พูดโดยกอดร่างลูกชายไว้แน่นอนแข่น ก่อนจะรีบวนกันดูดินน้ำมันบันตัวอ่อนต่อ

"อันนี้หนูปั้นฟอร์จ่า"

"เหนฯ ขอดูหน่อยซิว่าหลอกกว่าตัวเองมั้ยน้อ"

"หล่อเท่าจานข้าวหนูเลย"

โครุก งานข้าวของหนูคนนิดเดียวเอง!

พูดมีสายหัวขำๆ พิจารณาดินน้ำมันบ้านปู��ความกับเข้าที่เหมือนกัน
จนแยกไม่ออก ชายหนุ่มตีสีหน้าปลีຍฯ ขึ้นมาทันที

"ทำไม่ฟอร์จ่ากับคุณความถึงเหมือนกันจังเลยล่ะลูก"

"ไม่เหมือนฯ" เจ้าหมูสายหน้าหื่วอ "ฟอร์จ่าไม่มีเข้า แต่คุณความมีเข้าอะ"
"เงื่อนหรือลูก"

พูดิกิษพกบตาปริบๆ ก่อนจะหัวเราะแห้งๆ ออกรมา

"หรือฟอร์จ่าจะเอาแบบมีเข้า"

"เหา?"

"เดี๋ยวหนูแกะเข้าของคุณความมาใส่หัวให้ฟอร์จ่า"

"ไม่ดีลูก ไม่ดีเลย"

"ไม่ดีหรืออะ?"

"แกร๊"

พิกเล็ตมองอย่างไรเดียวสาเล่นเข้าใจฟอร์จ่าไม่ออก โครุกนี้กัยังไงจะให้ฟอร์จ่าเหมือนความ พูดิพันลมหายใจทำหน้ากสิ่นไม่เข้า cavity ไม่ออก

"ย่าๆ"

เสียงหัวเราะขับขันจากเหนื้อศีรษะทำให้สองฟอร์ลูกหันไปหาสาเหตุ
ของเสียงดังนั้น จนเห็นชายหนุ่มร่างสูงยืนตั้งกรณะเป้าทางสถาบันฯ ม่องมายิ่มๆ

"ครูพีกาย"

พิกเล็ตใบไม้อหักหาย

"ว่าไงครับ"

"หนูเข้าดินน้ำมันบ้านมาคาดฟอร์จ่า"

กายทำหน้างงก่อนจะมองมาทางเข้าเป็นเชิงสาม

"ลูกพีกอย"

"อือ" กายพยักหน้าเข้าใจก่อนจะก้มลงมากระซิบใกล้ๆ หูพูนิ "นี่ก่าว่า
พี่สุดจะรัก"

"เมียหนึ่ง ลูกหนึ่งแล้ว"

พูนิยกคิวหลีต่ำๆ จากรากที่หน้าเจือนลงเล็กน้อย "ภารยาพี่ที่บ้าน
คงจะสนับสนุนนะครับ"

"อีสานนั่งสายอยู่หรออก แต่เดาเข้าไม่ได้ถูกที่บ้านแล้ว"

"ครับ?"

"เขาไปอยู่บ้านสวาร์คแทน"

พูนิยิ้มอ่อนๆ เมื่อพูดถึงภารยาที่ล่วงลับ แต่ใจดีที่เชือดหัวตัวแทน
ความรักอย่างเจ้าหมูพิกเล็ตไว้ให้ดูต่างหน้า

"เข้ายังพี่ ผอมเสียใจด้วย" กายก้มศีรษะขอโทษขอโพยเขยายนิ่ง "แม่เมี้ย
จริงๆ ว่า..."

"ไม่เป็นไร"

พูนิใบไม้อบปฏิเสธแล้วยิ้มให้อ่ายไม่ถือสา

"พี่นี่มองโลกแบ่งบวกดีเนอะ"

"ก็จะมองให้มันยากๆ ทำไมเล่า"

กายยิ้มขำมองคนตรงหน้าด้วยสายตาที่เปลกไป ทั้งประหลาดใจระคน
ดีใจ และสุดท้ายคนตรงหน้าทำให้เขารู้สึกสนใจกับความคิดและมุมมอง

"พี่รู้ยัง" กายเอ่ยขึ้น "พอมีกว่าพี่สุดจนพี่ยันจะรัก"

พูนิหรือตามมองคนตรงหน้าแล้วรู้สึกนิ่วอย่างคาดคะเณด์

"อ้วนชัย คุณหล่อๆ อย่างนี้นี่ยังเป็นสุดยอดสุดสาคร เสียดายกันเลย"

"ผอมกว่าไม่น่าจะแคร่สาวๆ นะที่เสียดาย"

"อะไรโอน"

"เปล่าครับ"

พูนิไม่ได้ติดใจสงสัยอะไร เขายังมีอพิกเล็ตเดินนำเด็กหนุ่มเข้าไป
ในพื้นที่ค่าเฟ่ร้านขอนมหวานด้านใน หลังจากก่อนหน้าบอกมาตรการดีไว้ก่าว่า
จะพาไปรับคนมาทานข้าวที่ร้านด้วย พอคุณพรวนิเชือรู้เลยรีบลงมือ

ทำของกินໄວ่รอท่า พอย่างก้าวเข้าไปในร้าน เขาก็พาแยกหน้าหล่อเดินทะลุไป
อีกด้านของพื้นสนามซึ่งมีมูมเล็กๆ สำหรับพักผ่อนหรือยาบต
"ร้านพิ划ญจัง"

ภายในคุณหลังจากที่เข้ามาหนึ่ง สวนเจ้าพิกเล็ตพอได้ยินว่าวันนี้
คุณพรรณ์ทำขบวนเบื้องขวาไว้รอท่าก็ปลดปล่อยมือเขาวิงปูดไปทันที

"จริงๆ ร้านของแม่เพื่อเอง"

"ถึงว่าเพื่อไม่น่าจะทำขบวนมอไซด์เนวนี้ได้"

"เขี้ย อย่าดูถูกนะเอ้ย"

"แสดงว่าอ้วร้อย"

ภายในห้องม่องพูนิชิมฯ

"อุ่นใจสิ ไม่เชื่อสามาเจ้าพิกเล็ตดูดี"

"ทำให้ผมกินปังสิฟ"

หือ?

พูดในห้อง เมื่อสามัคส์ได้วาคนตรงหน้ากำลังทำเสียงข้อนี้

"เอ่อ...เขา ไว้สามีโอกาส"

"แล้วผมจะขอ กินนั่ฟ"

เด็กหนุ่มตรงหน้ากัดข้อมุมปาก อีกทั้งดวงตา ก็พราวระยับ

"มาแล้วว"

เสียงเจ้าหมูที่ดึงขึ้นทำให้บรรยายศาสตร์กระอักกระอ่วนพิกัดค่ายมลาย
พิกเล็ตประคองงานผัดหน่อไม้ร่วงมาอย่างระมัดระวังจนกระทั้งวางไว้บนโต๊ะ
เรียบร้อย ร่างขวานกลม嫩นึงกับตอนหายใจดังเสือก เรียกเสียงหัวเราะอย่าง
เอ็นดูจากเด็กหนุ่มตรงหน้า

"ผมช่วยครับแม่"

พูดขณะกุญแจไปช่วยมารดาดายก้าวไปตั้มยำ ไม่ต่างจากภายในที่ผลไประ
ช่วยส้มประคองงานอาหาร ไม่นานหลังจากนั้นอาหารฝีมือคุณพรรณ์ที่บ่รุง
รังสรรค์ให้เป็นพิเศษก็เต็มพร้อมอยู่บนโต๊ะ

"กินเยอะๆ นะลูก" มาจดอาญาซื้อเริงเด็กหนุ่ม "ถือว่าป้าเลี้ยงขอโทษ

ด้วยที่ต้าพูนิขับรถประมาณที่ไปที่มีตู้ดราตรา อย่างนี้แหล่คนแก่ขับรถตากันเลยไม่ค่อยดีเท่าไหร่"

"ผู้ชายไม่แก่ขนาดนั้นนะแม่"

พูนิบ่นเบาๆ

"อะ ไม่แก่แต่กล้ายเป็นคนสี่ตาไปแล้ว"

คุณพรรณีเอ่ยแฉว่าที่เข้าใจว่าเงินสายตาหลายแสนที่เขายังไม่ได้อ่าน
อาศัยเงินสายตาช่วยเพราวยังมองเห็นอะไรได้ชัดอยู่ พูนิยันจมูกเลียนแบบ
พิกเล็ตชาว กบตีกันอย แต่ท่าทางแบบนั้นทำเอกสารที่ล้อมองอยู่นึงซอกใจ

"เอกสาร เห็นเจ้าพิกเล็ตบอกว่าเราเป็นคู่ส่วนวางแผนที่สูญเสียตามน
ด้วยเหรอจี้"

"ครับ ผู้รับงานพิเศษสอนเฉพาะสาร์อราธิศค์รับ"

"แสดงว่าจี้เรียนอยู่สินะ"

"ครับ"

คุณพรรณีพยักหน้ารับรู้ ก่อนจะหันไปคุยกับสาวส้ม

"นี่ส้ม ไปตามป้องมากินด้วยสิ ไม่รู้ปานนี้กินข้าวรึยัง?"

"ค่ะคุณป่า เดี๋ยวส้มไปตามให้"

ลับหลังคนงานสาว พูนิก็หันมาและเปลี่ยนหัวหันไปอีกหัวที่ลับตัวใส่จานให้ลูกชาย
ที่ตอนนี้เคี้ยวตุ้ยๆ จนแก้มปอง

"อ่าวอยมั่ยลูกพิกเล็ต"

"ฝีมืออย่าจ้าอ่าวอยที่ซัด"

พูดไม่พอดเจาหมูยังยกน้ำไป เป็นให้ทึ้งสองข้าง จนคุณพรรณีปลื้มปิ้ม
ต้องกดดูบที่แก้มอย่างมันเขี้ยว

"มองอะไร"

พูนิหันมาถามคนข้างกายที่นั่งเท้าดางมองอยู่ข้างๆ

"ครอบครัวพี่นารักจัง"

"อย่ามาซุบซะให้ยากเดย"

"ผ่านพูดจริงนะ"

ก้ายแสสตงออกอค่าย่างซื้ดเจนว่าคิดตามที่พูดจริงๆ แล้วตาเด็กหนุ่มเวลา
มองพิกเล็ตหรือมาตราเข้าเต็มไปด้วยความอ่อนโยนจนพูดมิสัมผัสได้

"ข้าวป่อง มาสี"

คุณพรอนีกวักมือเรียกเจ้าป่องที่ลีลาลั่งอยู่ด้านหลัง ก่อนจะหยับที่นั่ง
เผื่อให้ด้วย

"มาๆ" พูดบทที่นั่งข้างตัว "นานั่งแทนที่พี่กีได้ กำลังจะลุกไปเชา
ของหวานอยู่พอดี"

"เอ่อ..."

"นั่งสี"

"ป่อง"

พูดหันเข้าไปปะยังคนข้างกาย ไม่รู้ผู้ใดไปรีปล้ำที่ได้ยินเสียงป่องหลุด
出口จากปากของกาย เขากำห่วงๆ มองป่องกับกายลับกันเมื่อทั้งคู่ดู
จะตกใจไม่น้อยตอนที่เห็นหน้ากันซัดๆ ป่องหลบตามองพื้น ขณะที่กาย
ขบกรามแน่นคล้ายกับกำลังเสยสะม

สองคนนี้รู้จักกันมาก่อนนั่มหรือ?

"เอ่อ... พมจะมาบอกว่าผ่านยังไม่ได้ครับ เชิญคุณย่ากับพี่พูดิตามสถาบายนะ
ขอตัวก่อนนะครับ"

ป่องพูดรัวๆ ก่อนจะก้มศีรษะให้แล้วเดินกลับออกไปอย่างรวดเร็ว

"สงสัยจะยังไม่ได้จริงๆ"

คุณพรอนีเอื้อเพิ่มทำก่อนจะหันไปสนใจการกินของหลานชาย ต่างจากเขายัง
ที่ชอบสังเกตท่าทางของเพื่อนในหมู่ที่กำรร้อนในมือเสียแน่น

ชัวร์เลย!

ต้องรู้จักกันมาก่อนแน่ๆ!

หลังจากกายกลับไปแล้วก็เป็นเวลาปายแก่ๆ หลังกินอิมเจ้าหมูกี้ไป
นั่งดูการซุนหลังร้านซึ่งทำเบ็นห้องพัก เขารถกแต่งให้เหมือนห้องนอนเดิมไว้ให้
คุณพรอนีหรือพิกเล็ตเข้าไปบนอนหลับพักผ่อน พูดินั่งเท้าคงมองผู้คนที่

เข้าออกร้านตลอดป้ายสักกับเยี่ยนนิยาไปได้วย เขากอบมานั่งทำงานที่ร้านนี้ เพราะบางครั้งการเจอผู้คนทำให้เขาได้อิดีๆในการคิดงาน ดีกว่านั่งจมจ่ออยู่เดินบ้าน

การเป็นนักเยียนนิยาถือเป็นอาชีพอิสระ แต่บางครั้งมันก็อยู่กับตัวเอง เกินไปจนนาเบื่อ และบางที่อาจทำให้เราคิดฟุ่มซ่าน ดังนั้นทุกสารภารاثิตย์ที่ต้องมาฝ่าลูกเรียนศิลปะ รายละเอียดในการสามารถช่วยแม่ที่ร้านด้วย ส่วนวันธรรมดาย เขายังเข้ามาดูความเรียบง่ายของทุกอย่างแบบบ้านๆ บ้านๆ

จริงๆ การทำงานค้าเฟลิกา นี่ก็ถือเป็นงานที่หนักหน่วงกันสำหรับคนรุ่นหลังสืบทอดห้ามอย่างคุณพรรณี แต่บังเอญว่าเธอเป็นสาวแก่งร่างที่ชื่นชอบการทำงานเป็นชีวิตจิตใจ ดังนั้นวิธีในรับเก็บข้อมูลของเรอหากรู้ได้ทำในสิ่งที่รัก ก็ทำให้รับใจแล้วดูจะไม่ร่างโกรยไปตามกาลเวลา และพูนกีอนดีซึ่งสนับสนุนให้มารดาได้ทำในสิ่งที่ตัวเองชื่นชอบ เมื่อกับที่มารดาไม่เคยบังคับเขาให้เรียนหรือทำในสิ่งที่ครอบครองหวัง

พูนิปิดปากหัวเพราความเขินจากแอร์คอนดิชั่นบวกกับอากาศยามบ่ายแก่ๆ ที่ทำให้รู้สึกง่วงอยาหยหลับไปจริงๆ เขายังเลือบตามองไปยังเด็กๆ ที่เห็นเด็กเสิร์ฟตัวขาวซึ่งพูนิเอ็นดูเหมือนน้อง ป้องนั่งเหมือนตั้งแต่ป้ายแล้ว เකจจริงๆ ก็คือเหมือนตั้งแต่ชวนไปกินข้าวนั่นแหลก

ขณะที่เขากำลังจะลุกไปคุยกันกับน้องสักหน่อยก็พอได้มีแยกเข้าร้านพูนิจับจ้องแผ่นหลังของแขกรายดังกล่าวแล้วลึ้งกับใจจะดูก แม้เงินเที่ยงเบื้องหลังก็ทำให้รู้สึกคุ้นตาเหมือนเคยเห็นมาก่อนไม่มีผิด จูปาร์งสูงใหญ่ท่าทางก้าวเดินเต็มไปด้วยความมั่นใจนั่น...

พูนิหลับตาในก้อนจะสะบัดศีรษะตัวเองแรงๆ แล้วลืมตาขึ้นอีกครั้งภาพแผ่นหลังของแขกคนดังกล่าวก็หายลับไปแล้ว สงสัยจะติดต่อได้แล้วจะล่ะมั้ง พูนิเลยเดินไปประโภกดูแม่กับลูกชายที่นอนกอดกันกลมกลืนห้องพัก ป่ายแก่ๆ นี่เป็นเวลาพักสายตาของคุณนายเชอ雷ย์ ไม่ต่างจากเจ้าพิกเล็ตที่กินอิ่มแล้วก็สามารถนอนหลับไปได้ทุกวันๆ จริงๆ

ชายหนุ่มเดินกลับมาที่เคาน์เตอร์อีกครั้ง ก่อนจะอาสาอาเมืองไปให้ลูกค้า

ที่เต็มดวงมุ่งร้าน

"รับคอร์สได้ครับ"

"ผมขอധยาบดีผู้สอนสักเล่นๆได้มั้ยครับ"

พูดิตัวชาวอาบหันกลับไปยังคนต่อหน้าป้องคุยกับลูกค้าอยู่ สายหมุน
รู้สึกว่าหัวใจตัวเองกำลังเต้นแรงมากเมื่อมองจะหลอกลวงจากอก เขากล่าว
สาวเท้าเข้าไปใกล้ลูกค้าร่างสูงใหญ่ที่ยืนหันหลังให้อู๊ พูดิจับจ้องกิริยาที่
ชายคนนั้นยืนมือไประบุยางวางจากมือป่องแล้วมาควบผุดน่อง

ชายคนนั้นเป็นคนร่างสูงปอร์ ผิวค่อนข้างขาว ผมหยักศอกสีน้ำตาลอ่อน
ที่ถูกไว้ยาเหลืองจนเกือบจะถึงปานั่นดูรุ่ยร่ายไม่เป็นทรง มือนาบรอบ
รอบเส้นผมแล้วมัดเป็นก้อนคล้ายทรง Man bun ที่กลางศีรษะก่อนจะปล่อย
ปอยผมเคลือยแฉกต้นคอ ผมส่วนหนึ่งถูกรวบมัดแนบให้เห็นผมที่ถูกไถ^{ถู}
ข้างศีรษะทั้งสองด้านคล้ายๆ กับการตัดแบบ Under cut ท้ายทอยที่ถูก^{ถูก}
เผยแพร่ให้เห็นขาวสะอาด แต่เสี้ยวหน้าด้านข้างนั้นทำให้พูดิเกือบลืมหายใจ
ไม่ผิดแน่ พูดิไม่ได้ตาฝาดแน่"

"โขpm"

มันใจว่าเป็นเสียงกระซิบที่บางเบา แต่เจ้าของซื้อเก้าอี้เดิน พูดิรู้สึก
เหมือนร่างกายเรื่องซื้อไปทุกส่วน ในหน้าที่ไม่ได้พูดเห็นมาเกือบปีสิบปีป่วยภูมิแพ้
อยู่ตรงหน้า ในหน้าคมคาย มีเคราตามสันกระดูกหนึ่งอิริมฝีปาก จนกว่าจะ^{กว่าจะ}
เป็นสัน คิวหนาไม่ต่างจากริมฝีปาก ดวงตาสีดำสนิทคมกล้าเวลากับจ้อง
พายให้เจสัน ทุกอย่างยังคงดูอู๊ในความท่วงจำไม่ถ่วงลงเลยมานานสักแค่ไหน

"โขpm"

"พี่พูดิ?"

หลังจากนั่งมองกันอยู่นาน เสียงที่เขายากได้ยินที่สุดก็หลุดเรียกชื่อเขา
ออกมามา เมื่อสีหน้าสว่างตาไว้เปล่านั่นจะปังบอดกว่าไม่ได้ดีใจกับการพบเจอกัน
ในครั้งนี้ก็ตาม

พูดิยิ้มด้วย!

กีครรยาอย่างจะทัก 'พนก' ที่ปังเอญเจอกันในรอบหลายสิบปีกันล่ะ!

‘รัก’ คำที่พูดแล้วตราตรึงในหัวใจคนฟังตราชานาท่าน

‘เลิก’ อีกหนึ่งคำที่ติดตรึงในหัวใจคนฟังยากที่จะลืม

ในชีวิตคนเราพูดคำสองคำนี้ได้หลายครั้ง

แต่จะมีสักกี่ครั้งที่เราไม่ต้องพูดคำว่า ‘เลิก’ อีกแล้วตลอดชีวิต

ถ้อยคำที่ ‘พูด’ ก็ง่าวกับอีกดคนรักเมื่อครั้งนั้นกล้ายเป็นความทรงจำที่ผ่องใจเรื่อยมา

กว่าเกือบปีสับปะผ่านไปโชคชะตาที่พาให้เข้าได้กลับมาพบกับ ‘พูด’ อีกครั้ง

อาจเพื่อให้พูดได้ขอโทษในสิ่งที่ทำลงไป เพื่อเริ่มต้นใหม่ให้มั่นคงกว่าเดิม

หรือโอกาสครั้งนี้จะเวียนมาเพียงเพื่อให้เข้าต้องพูดคำเดิม

อีกครั้ง...

18+

หมายสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-2323-5

9 78616 0623235

ราคา 329 บาท